

DOCTOR HONORIS CAUSA

Uniwersytetu
Jana Kochanowskiego w Kielcach

prof. zw. dr hab.

Walery Pisarek

DOCTOR
HONORIS
CAUSA

Uniwersytetu
Jana Kochanowskiego w Kielcach

SENAT
UNIwersytetu
Jana Kochanowskiego w Kielcach

na wniosek
RADY WYDZIAŁU HUMANISTYCZNEGO

Uchwałą z 24 kwietnia 2014 roku
nadał tytuł
DOKTORA HONORIS CAUSA

prof. zw. dr. hab. Waleremu Pisarkowi

Jednemu z najwybitniejszych polskich językoznawców i prasoznawców,
mistrzowi wielu pokoleń polonistów i dziennikarzy,
człowiekowi szczególnie zasłużonemu dla nauki i kultury polskiej

Kielce, 5 czerwca 2014 roku

PROMOTOR

prof. zw. dr. hab. Marek Ruszkowski

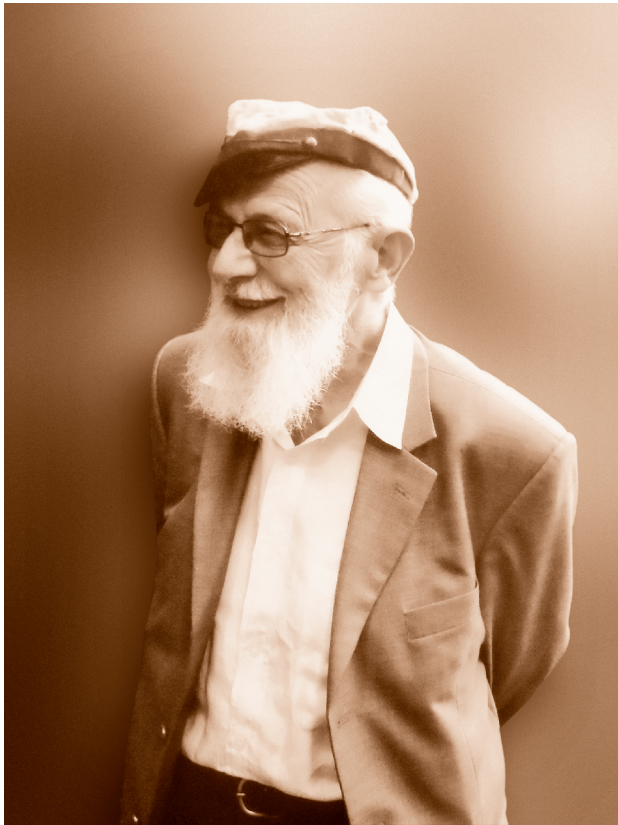

DZIEKAN

dr. hab. Janusz Detka, prof. UJK

REKTOR

prof. zw. dr. hab. Jacek Semaniak

A stylized signature or scribble consisting of several overlapping, horizontal, wavy lines in a dark brown color, positioned below the portrait.

Laudacja

prof. zw. dr. hab. Marka Ruszkowskiego z okazji nadania
Profesorowi Waleremu Pisarkowi tytułu doktora honoris causa
Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach

Magnificencje, Prześwietny Senacie,
Dostojny Doktorze, Szanowni Państwo,

na uroczyste posiedzenie Senatu Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach sprowadza nas dzisiaj okazja wyjątkowa. Honorowy doktorat naszej Uczelni zechciał przyjąć Profesor Walery Pisarek – wybitny językoznawca, prasoznawca, specjalista z zakresu teorii informacji i komunikowania masowego, organizator życia naukowego, niestrudzony popularyzator wiedzy, mistrz kilku pokoleń polonistów i dziennikarzy, człowiek o nieposzlakowanej opinii moralnej.

Dostojny Doktor opublikował ponad 20 książek, między innymi: *Język służy propagandzie* (1976), *Prasa – nasz chleb powszedni* (1978), *Analiza zawartości prasy* (1983), *Słowa między ludźmi* (1985), *Nowa retoryka dziennikarska* (2002), *O mediach i języku* (2007) oraz *Wstęp do nauki o komunikowaniu* (2008). Jest także autorem prawie 700 artykułów i recenzji, które ukazały się w Polsce i poza jej granicami. Nawet publikacje sprzed kilkudziesięciu lat są dzisiaj często cytowane, ponieważ – mimo szybko zmieniającej się polszczyzny – nie straciły na aktualności metodologicznej

i analitycznej, czego przykładem jest monografia *Poznać prasę po nagłówkach! Nagłówek wypowiedzi prasowej w oświetleniu lingwistycznym* z 1967 roku.

Profesor Walery Pisarek jako pierwszy wprowadził do polskiej myśli językoznawczej pojęcie *poła wyrazowego*, a w badaniach tekstów prasowych – podział na *wyrazy zależne* i *niezależne* od autora. Monografia *Frekwencja wyrazów w prasie* z 1972 roku zawiera pierwszy polski słownik frekwencyjny tekstów prasowych. Sposób mierzenia zrozumiałości tekstu, opracowany w latach sześćdziesiątych XX wieku, oparty na badaniu rodzaju użytego słownictwa i komplikacji składniowej zdań, znany jest do dzisiaj w środowisku językoznawczym pod żartobliwą nazwą „miarka Pisarka”.

Wiele Jego prac zdumiewa rozległością podstawy materiałowej badań, jak na przykład monografia *Polskie słowa sztandarowe i ich publiczność*, która ukazała się w 2002 roku. W badaniach przeprowadzonych w 1999 roku wzięło udział prawie 5000 Polaków (4873 ankiety). Bardzo interesujące i pouczające jest wskazanie, w jakim stopniu wybór słów sztandarowych uzależniony jest od płci, wieku, miejsca zamieszkania i wykształcenia. Wpływ tych czynników jest zróżnicowany: najmniejszy ma płeć i miejsce zamieszkania, nieco większy wiek, największy zaś wykształcenie. Na przykład wyraz *tolerancja* jako oznaczający treści pozytywne wybiera dwa i pół razy więcej osób z wykształceniem wyższym niż z wykształceniem podstawowym. *Korupcję* jako słowo o zabarwieniu zdecydowanie negatywnym wybiera prawie dwa razy więcej osób z wykształceniem wyższym niż z wykształceniem podstawowym. Wymienione czynniki mają także wpływ na sposób

rozumienia słów sztandarowych. Praca ta jest doskonałym przykładem rzetelnej i wielopłaszczyznowej analizy, która prowadzi do sformułowania wielu wniosków, interesujących dla socjologa, politologa, aksjologa, prasoznawcy i językoznawcy. Autor ukazuje aksjologiczno-językową świadomość Polaków w okresie wielkich przeobrażeń ustrojowych schyłku XX wieku i przełomu tysiącleci.

Prace Profesora zawierają wiele myśli, które mogłyby funkcjonować jako sentencje, jak chociażby ta zaczerpnięta z książki *Słowa między ludźmi*: „Naukę skutecznego używania języka należy rozpocząć od nauki milczenia. Kto się nie nauczył milczeć, nie powinien w ogóle zabierać głosu, bo prędzej czy później napyta biedy sobie albo innym”.

Jako badacz znający niemiecki, angielski i rosyjski biegle porusza się w światowej literaturze naukowej i publikuje w tych językach. Jego prace ukazały się również we wszystkich oficjalnych językach państw Unii Europejskiej. W latach 1972–1976 był członkiem dziesięcioosobowego zespołu ekspertów UNESCO do spraw badań nad komunikowaniem masowym, zasiadał w komitetach redakcyjnych międzynarodowych czasopism naukowych: „Journal of Communication” oraz „Mass Communication Review Yearbook”. Jest współautorem międzynarodowego słownika biograficznego badaczy komunikowania masowego *Who's Who in Mass Communication* (wyd. 2: München 1990).

Na podkreślenie zasługuje działalność popularyzatorska Dostojnego Doktora. Jest autorem wielu publikacji popularnonaukowych, pisanych ze swadą i dowcipem; w latach siedemdziesiątych ubiegłego stulecia w ramach telewizyjnego „Studia 2”

wygłaszał pogadanki językowe; przewodniczy również (od 1987 roku do dzisiaj) jury Ogólnopolskiego Konkursu Ortograficznego „Dyktando”, do którego napisał wiele tekstów.

Pełnił rozliczne funkcje; był między innymi przewodniczącym Komisji Kultury Języka Komitetu Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk, Komisji Prasoznawczej Polskiej Akademii Nauk, Zarządu Głównego Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego, pierwszym przewodniczącym Rady Języka Polskiego przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk (obecnie jest jej honorowym przewodniczącym), dyrektorem Ośrodka Badań Prasoznawczych, redaktorem naczelnym „Zeszytów Prasoznawczych”, wiceprzewodniczącym Międzynarodowego Stowarzyszenia do Spraw Badań Komunikowania Masowego (AIERI), przewodniczącym Sekcji Bibliograficznej tego stowarzyszenia. Obecnie jest członkiem Komisji Prasoznawczej Oddziału Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Towarzystwa Językoznawczego, Prezydium Rady Upowszechniania Nauki przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk, Wspólnoty Badaczy Uniwersytetu w Wolverhampton (honorowym). Był inicjatorem uchwalenia „Ustawy o języku polskim”, pierwszego w dziejach aktu prawnego, który sankcjonuje znaczenie polszczyzny w życiu narodu i potwierdza konieczność troski o nią w życiu publicznym.

Wielkim zainteresowaniem cieszyły się i nadal cieszą zajęcia Profesora, które prowadził na kilku polskich uczelniach, a obecnie na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie. Wykładał również gościnnie na uniwersytetach amerykańskich, angielskich, duńskich, francuskich i niemieckich.

Szacunek i uznanie budzi postawa patriotyczna i moralna Profesora Walerego Pisarka. Już w wieku 16 lat został aresztowany za działalność niepodległościową (we wrześniu 1947 roku) i skazany na pięć lat więzienia, objęła Go jednak amnestia. W listopadzie 1951 roku ponownie Go aresztowano za założenie konspiracyjnej organizacji niepodległościowej „Helena” i za „usiłowanie zmiany przemocą ustroju państwa polskiego”. Studiował wówczas na trzecim roku polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Otrzymał wyrok sześciu lat pozbawienia wolności i przebywał w więzieniach w Krakowie i Wiśniczu oraz w Ośrodku Pracy Więźniów w Jawiszowicach. Musiał pracować jako górnik w kopalniach w Brzeszczach i Bobrku: wrzucał węgiel na taśmę, później pracował na przodku. Po ponad trzech latach został zwolniony w styczniu 1955 roku. Opuszczał kopalnię jako „młodszy rębacz” – taką formułę zawierało zaświadczenie, które otrzymał od Zakładowej Komisji Kwalifikacyjnej kopalni „Brzeszcze”.

Dostojny Doktor otrzymał wiele nagród i wyróżnień, między innymi: Śląski Wawrzyn Literacki 2002 za książkę *Nowa retoryka dziennikarska*; nagrodę Krakowska Książka Miesiąca za *Słownik terminologii medialnej*, którego jest redaktorem; jest pierwszym laureatem nagrody „Zasłużony dla Polszczyzny” (2012), ustanowionej przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. W 2011 roku, w którym przypadła osiemdziesiąta rocznica Jego urodzin, otrzymał tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Śląskiego. Był również nominowany do Nagrody Marshalla McLuhana Kanaadyjskiego Komitetu do Spraw UNESCO.

Profesor Walery Pisarek jest pierwszym językoznawcą, który otrzymuje najwyższą godność Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach. Wraz z przyjęciem doktoratu honoris causa staje się członkiem naszej akademickiej społeczności.

Bolesław Leśmian w wierszu *Poeta* napisał: „[...] słowa się po niebie włóczą i łajdaczą / – I udają, że znaczą coś więcej, niż znaczą!...”. W tekstach Dostojnego Doktora słowa się nie włóczą, są używane precyzyjnie – ze świadomością celu, któremu mają służyć. I niczego nie starają się udawać. Są wyrazem troski o stan polszczyzny, przestrzegają przed językową manipulacją, ukazują nowe perspektywy badań nad językiem. I za to w imieniu całej społeczności akademickiej naszego Uniwersytetu Mu dziękuję. *Ad multos annos!*

prof. zw. dr hab. Marek Ruszkowski

Opinia

prof. zw. dr. hab. Andrzeja Markowskiego o dorobku naukowym Profesora Walerego Pisarka w związku z wszczęciem procedur o nadanie Mu tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach

Profesor Walery Pisarek jest jednym z najwybitniejszych współczesnych językoznawców i prasoznawców polskich. Skala Jego osiągnięć naukowych i dydaktycznych, a także zasług w zakresie organizacji nauki, jest ogromna. Z konieczności zatem w mojej opinii skupię się na przedstawieniu najważniejszych osiągnięć Profesora, zawartych w Jego publikacjach książkowych oraz widocznych w Jego działalności naukowej.

Pierwszą dziedziną działalności naukowej Walerego Pisarka było, i pozostaje do dziś, prasoznawstwo, ściślej zaś – nauka o prasie. Z prac Profesora wyłania się interdyscyplinarna analiza zjawiska zwanego w pewnym uproszczeniu „działalnością prasową”. Walery Pisarek ujmuje prasę zarówno socjologicznie, jak i politologicznie, a także językoznawczo. Kompetentnie i bardzo wnikliwie opisuje stan współczesny, lecz również historię prasy. Przedmiotem Jego zainteresowania jest prasa jako fenomen ogólnoswiatowy, a prawidłowości ogólne ilustruje analizą prasy polskiej. Omawia strukturę gatunków wypowiedzi dziennikarskiej i publicystycznej, a także analizuje polszczyznę, której w prasie się używa.

To On jest twórcą terminologicznego określenia „język w prasie” – zastępującego zniekształcające rzeczywistość nazwy „język prasy” i „styl publicystyczno-dziennikarski”. Walery Pisarek udowodnia, że mnogość gatunków pojawiających się w tekstach prasowych uniemożliwia ich wspólną ocenę zarówno merytoryczną, jak i językową. „Prasa ‘nasz chleb powszedni’ – napisał – okazuje się ogromnie zróżnicowana i nie daje się wtłoczyć nawet w najbardziej przemyślnie i starannie przygotowane przegródki”. Dlatego wymaga wszechstronnej analizy; i temu jest poświęcona jedna z wcześniejszych prac Profesora, *Prasa – nasz chleb powszedni* (1978) – kompendium, zawierające rzetelnie przedstawioną wiedzę z tamtego okresu o prasie jako zjawisku społecznym.

Profesor Pisarek nie tylko opisuje i analizuje prasę „od zewnątrz”. Jako nauczyciel akademicki kilkudziesięciu roczników adeptów dziennikarstwa przygotował opracowania służące kształceniu w zawodzie żurnalisty. Myślę tu o mającej kilka wydań *Retoryce dziennikarskiej* (1970, 1975, 1988) i przeredagowanej (także językowo!), odpowiadającej nowym czasom, też wydanej kilkakrotnie *Nowej retoryce dziennikarskiej* (2002, 2011). Książka ta jest czymś więcej niż podręcznikiem: jest kompendium wiedzy o „działalności językowej” dziennikarza, w pierwszej części („Narzędzia”) dającej odpowiedzi na pytanie „Co?”, w drugiej („Działanie”) – na pytanie „Jak?”.

Język prasy jest szczególnie często przedmiotem analiz naukowych Profesora Pisarka. Już nieomal pół wieku temu opisał szczegółowo język nagłówków prasowych (*Poznać prasę po nagłówkach! Nagłówek wypowiedzi prasowej w oświetleniu lingwistycznym*, 1967),

niedługo potem przeprowadził analizę statystyczną słownictwa prasowego (*Frekwencja wyrazów w prasie: wiadomości, komentarze, reportaże*, 1972) i przedstawił jego ocenę normatywną – w bardzo przystępnie opracowanym *Słowniku języka niby-polskiego* (1978). Do zagadnień tych wrócił zupełnie niedawno w publikacji *O mediach i języku* (2007). Można bez wątpienia stwierdzić, że Profesor Walery Pisarek znacząco rozwinął teorię z zakresu prasoznawstwa i stworzył polską szkołę w tym zakresie.

Zainteresowanie językiem mediów w sposób naturalny doprowadziło Profesora Walerego Pisarka do zagadnień szerszych: komunikacji społecznej. To drugi obszar prac tego badacza. Ich rezultatem jest żywo i przystępnie napisana książka *Słowa między ludźmi* (1986), dotycząca różnorodnych publicznych zachowań językowych. Już w pierwszym zdaniu Autor przedstawia swoje *credo* dotyczące używania języka: „Kiedy piszę o tym, jak skutecznie używać języka, myślę o skutecznym porozumiewaniu się ludzi, czyli o znajdywaniu przez nich wspólnego języka”. I temu celowi podporządkowany jest cały poradnik – wznowiony w nieco zmienionej formie w 2004 roku.

Společnej komunikacji językowej poświęcone jest również obszernie studium Profesora *Polskie słowa sztandarowe i ich publiczność* (2002), w którym zostały omówione wyrazy i wyrażenia nacechowane ekspresywnie, szczególnie często używane jako wyrażające wartości i antywartości, a charakterystyczne dla różnych opcji politycznych.

Wieloletnie badania nad komunikacją językową Profesor Walery Pisarek podsumował doskonałym opracowaniem *Wstęp do*

nauki o komunikowaniu (2008). W założeniu jest to podręcznik akademicki, w praktyce zaś coś o wiele więcej: systematyczny wykład teorii komunikacji językowej, ze szczególnym uwzględnieniem komunikacji masowej. I znowu już we wstępie Autor ujawnia swój pogląd na istotę zjawiska, któremu jest poświęcona praca: „Komunikować to ‘czynić wspólnym’ (można by rzec *uwspólniać*), a więc sprawiać, że jakiś element staje się częścią wspólną większej liczby podmiotów”. Kompletność merytoryczna i rzetelność metodologiczna opracowania sprawiają, że pracę tę należy uznać za jedno z najwybitniejszych polskich dzieł w dziedzinie komunikologii.

Komunikacja społeczna łączy się ściśle z polityką językową. Nic więc dziwnego, że i ta gałąź socjolingwistyki stała się przedmiotem opracowań, zawartych w licznych artykułach naukowych Profesora Walerego Pisarka. Wyznaczył On cele i zadania współczesnej polskiej polityki językowej (między innymi w artykule *Istota i sens polskiej polityki językowej*, w: *Polska polityka językowa na przełomie tysiącleci*, 1999), opisał postulaty dotyczące polskiej zewnętrznej polityki językowej (*Polityka językowa Rzeczypospolitej Polskiej, państwa członkowskiego Unii Europejskiej*, w: *Oblicza polszczyzny*, 2012) i dał zarys polityki językowej w różnych krajach europejskich (*Polityka językowa w wybranych krajach europejskich*, w: *Polska polityka językowa w Unii Europejskiej*, 2008).

W zakresie polityki językowej Profesor Walery Pisarek nie ograniczył się do rozważań teoretycznych. To właśnie On był inicjatorem i gorącym orędownikiem, a w dużym stopniu także autorem „Ustawy o języku polskim” (z 1999 roku), pierwszego

w naszych dziejach aktu prawnego, który sankcjonuje znaczenie polszczyzny w życiu narodu i potwierdza konieczność troski o nią w życiu publicznym. Został też pierwszym przewodniczącym powołanej w 1996 roku, a usankcjonowanej prawnie we wspomnianej „Ustawie” Rady Języka Polskiego przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk. Funkcję tę sprawował do 2000 roku, a od tego czasu jest honorowym przewodniczącym Rady.

Należy także uwypuklić działalność Profesora Walerego Pisarka na niwie kultury języka polskiego. We wszystkich wspomnianych tu pracach z zakresu prasoznawstwa i teorii komunikacji znajdują się obszerne rozdziały poświęcone kulturze języka ojczystego oraz wskazówki dotyczące unikania (wymienianych i klasyfikowanych skrupulatnie) błędów językowych.

Profesor jest też autorem wznawianego wielokrotnie *Kieszonkowego słowniczka ortograficznego*, przeznaczonego „przede wszystkim dla ludzi, których obowiązki zawodowe zmuszają do pisania w warunkach utrudniających lub uniemożliwiających korzystanie z wielkich słowników”. Zainteresowanie ortografią znalazło praktyczny wyraz w przewodniczeniu (od 1987 roku do dziś) przez Profesora Walerego Pisarka jury Ogólnopolskiego Konkursu Ortograficznego „Dyktando” i pisaniu tekstów dyktand do tych konkursów.

Prace naukowe, podręczniki i prace popularnonaukowe Profesora Walerego Pisarka odznaczają się znakomitym, klarownym językiem, precyzyjnym, konkretnym, zawierającym liczne przykłady ilustrujące myśli teoretyczne, niewolnym od humoru i dystansu do opisywanych zjawisk.

Profesor Pisarek to wielki autorytet w zakresie polszczyzny, od półwiecza członek wielu gremiów naukowych krajowych i międzynarodowych. Jest wieloletnim dyrektorem Ośrodka Badań Prasoznawczych w Krakowie, pracownikiem Uniwersytetu Jagiellońskiego i Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II. Jest nauczycielem i wychowawcą licznych pokoleń prasoznawców i językoznawców; wielu Jego uczniów jest już dziś profesorami.

Należy też podkreślić wielką kulturę osobistą Profesora Walerego Pisarka, widoczną zarówno w czasie Jego wystąpień naukowych, jak i w kontaktach prywatnych.

Wybitne zasługi naukowe, a także dydaktyczne i organizacyjne Profesora Walerego Pisarka w pełni motywują przyznanie Mu zaszczytnego tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

Warszawa, 1 marca 2014 roku prof. zw. dr hab. Andrzej Markowski

Opinia

prof. zw. dr. hab. Piotra Żmigrodzkiego o dorobku naukowym Profesora Walerego Pisarka w związku z wnioskiem o nadanie Mu tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach

Propozycję przygotowania opinii o dorobku naukowym Profesora Walerego Pisarka przyjąłem z ogromną radością, ale też z pewnym onieśmieleniem. Pierwszy raz bowiem z osobą Profesora zetknąłem się w dzieciństwie, prawie cztery dekady temu, za pośrednictwem Telewizji Polskiej, w której w sobotnich blokach programowych „Studio 2” udzielał porad poprawnościowych i objaśniał trudniejsze formy językowe. Następnie czytałem Jego książki z zakresu kultury języka polskiego, a dopiero wiele lat później mogłem Go poznać osobiście, później zaś zostać Jego współpracownikiem w Zarządzie Głównym Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego i w redakcji czasopisma „Język Polski”.

Walery Pisarek, urodzony w 1931 roku, należy do pokolenia w polskiej historii szczególnego, które zdążyło jeszcze zaznać szczęśliwego dzieciństwa w Drugiej Rzeczypospolitej, lecz ten sielski okres szybko przerwała wojna. Czas młodości i dojrzewania tego pokolenia upłynął w najgorszych latach stalinowskiej nocy, kiedy stawało ono przed dramatycznymi wyborami etycznymi i światopoglądowymi, mającymi później konsekwencje dla ich karier życiowych i zawodowych. Lata największej aktywności

upłynęły im w okresie ustabilizowanej władzy komunistycznej, aż wreszcie doczekało ono nowej Polski, w której mogło odetchnąć pełną piersią i zrealizować przynajmniej część niespełnionych wcześniej marzeń i planów.

Jak podają źródła, Walery Pisarek przyszedł na świat w Rabce, dzieciństwo jednak spędził na Lubelszczyźnie, w okolicach Milejowa, gdzie Jego ojciec, urzędnik kolejowy, miał niewielką posiadłość. Rodziny Pisarków nie ominęły nieszczęścia wojny; ojciec zginął, wywieziony w głąb ZSRR; może właśnie dlatego syn włączył się w czynny opór przeciw nowej, narzuconej władzy, za co został osadzony w więzieniu w Lublinie. Także potem, już w trakcie studiów polonistycznych, jakie rozpoczął jesienią 1949 roku na Uniwersytecie Jagiellońskim, został skazany na więzienie, a dużą część kary odbył na robotach przymusowych w kopalni. Studia kontynuował od 1955, a ukończył je w 1957 roku, co warto zauważyć. Jego praca magisterska dotyczyła zagadnień literaturoznawczych, konkretnie zaś poglądów krytycznoliterackich Juliusza Słowackiego. Zapowiedział się zatem na historyka literatury, ostatecznie jednak tą drogą nie poszedł, można rzec, na szczęście dla polskiej lingwistyki. Jego droga do akademickiego statusu była długa, już bowiem w okresie studiów, aby utrzymać rodzinę, musiał podjąć pracę, najpierw fizyczną. Następnie, po uzyskaniu dyplomu, zatrudnił się jako dziennikarz w redakcji „Słowa Powszechnego”, a potem został instruktorem w Zakładowym Domu Kultury Huty im. Lenina. Krótko nauczał też w jednej ze szkół podstawowych. We wrześniu 1958 roku rozpoczął pracę (najpierw doraźną, a od 1962 roku etatową) w powołanym niewiele wcześniej Ośrodku Badań Prasoznawczych

(OBP), działającym pod egidą RSW Prasa-Książka-Ruch, a po 1989 roku (dzięki staraniom samego Profesora Pisarka) przekształconym w jednostkę organizacyjną Uniwersytetu Jagiellońskiego. Właśnie z OBP jest Profesor Pisarek najsilniej związany i najczęściej kojarzony. Po tragicznej śmierci Jego szefa i mistrza Zenona Klemensiewicza w 1969 roku został kierownikiem Ośrodka. Funkcję tę pełnił do 2001 roku, kiedy to przeszedł na emeryturę. Kontaktów z tym zespołem jednak nie zerwał. Jako badacz i analityk dyskursu prasowego aktywny jest do dziś. Nie przerwał również pracy dydaktycznej – obecnie jest wykładowcą Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. W latach sześćdziesiątych ubiegłego stulecia krótko pracował w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Katowicach, gdzie się zresztą doktoryzował w 1965 roku. Habilitację uzyskał na Uniwersytecie Jagiellońskim w 1973 roku, profesurę – w 1982 roku. Wykładał także okazjonalnie na Uniwersytecie Warszawskim i Uniwersytecie Śląskim.

Walery Pisarek jest autorem prawie 700 prac upowszechnionych drukiem, a są to publikacje bardzo zróżnicowane: od artykułów i notatek prasowych, przez recenzje (przede wszystkim publikacji zagranicznych, umieszczane w „Zeszytach Prasoznawczych”), porady językowe, artykuły naukowe, aż po monografie i podręczniki. Bibliografia ta wciąż się rozrasta, również z tego powodu, że autor – co warto odnotować – przygotowuje nowe uaktualnione wydania niektórych swoich najpopularniejszych książek.

Działalność naukowa Profesora Walerego Pisarka koncentruje się zasadniczo na dwóch polach: studiach nad językiem prasy i innych mediów oraz na ogólnych kwestiach poprawności językowej

i skutecznego komunikowania. Jego monografie z tej dziedziny, począwszy od wydanej w 1967 roku książki doktorskiej, weszły na trwałe do historii polskiego językoznawstwa i prasoznawstwa, do dziś stanowią „kamienie milowe” tych dziedzin i stale pozostają w naukowym obiegu, czego dowód stanowią liczne ich przywołania w pracach innych autorów. Warto przy tym zauważyć, że w odróżnieniu od dzisiejszych analityków prasowych i medialnych, Walery Pisarek opiera swoje badania na dokładnym rozpoznaniu struktury i formy opisywanych tekstów, odwołując się do danych statystycznych, jako stanowiących obiektywną i mierzalną podstawę wszelkich interpretacji i uogólnień.

Przywołując podstawowe prace Walerego Pisarka w ujęciu chronologicznym, należy najpierw wymienić książkę *Poznać prasę po nagłówkach! Nagłówek wypowiedzi prasowej w oświetleniu lingwistycznym* (1967), która zawiera rzetelną analizę struktury formalnej, składniowej nagłówków prasowych, następnie zaś – fundamentalne publikacje dotyczące zagadnienia zrozumiałości, komunikatywności tekstu, jak przede wszystkim ogłoszone w „Zeszytach Prasoznawczych” artykuły: *Recepty na zrozumiałość wypowiedzi* (1966) i *Jak mierzyć zrozumiałość tekstu* (1969). W pracach tych stwierdził On zależność między strukturą tekstu, budową zdań, rodzajem użytego słownictwa a zrozumiałością wypowiedzi dla odbiorcy; ustalił także techniczne warunki i procedury parametrycznego ujęcia zrozumiałości tekstu, potocznie zwane w środowisku „miarką Pisarka”. Jak ważne i nowatorskie to były kwestie, widać dziś, kiedy na całym świecie, również w Polsce, liczne ośrodki naukowe zajmują się badaniem zrozumiałości tek-

stów, używając do tego dużych korpusów, szybkich komputerów i narzędzi statystycznych tak naprawdę niewiele różniących się od tych proponowanych prawie pół wieku temu przez Autora z Krakowa.

Nie można nie wspomnieć o pracy z 1976 roku zatytułowanej *Język służy propagandzie*, będącej pierwszym na polskim gruncie syntetycznym opisem perswazyjnej funkcji języka. W ten sposób Walery Pisarek zapoczątkował i zainspirował w gierkowskiej Polsce badania nad językiem propagandy, które rozwinęły się w latach następnych dzięki pewnej „odwilży” w nauce związanej z okresem „Solidarności”, lecz trwającej przez całą dekadę lat osiemdziesiątych.

Jeśli wierzyć wskaźnikom cytowalności, największy wpływ na późniejszych badaczy wywarła praca z 1983 roku, *Analiza zawartości prasy*, będąca przeniesieniem na polski grunt metodologii analizy treści, obecnej w amerykańskim praso- i medioznawstwie już wiele lat wcześniej. W pracy tej zdefiniował Autor analizę zawartości prasy jako „zespół różnych technik systematycznego badania strumieni lub zbiorów przekazów, polegającego na możliwie obiektywnym (w praktyce zwykle: intersubiektywnie zgodnym) wyróżnieniu i identyfikowaniu ich możliwie jednoznacznie skonkretyzowanych, formalnych lub treściowych, elementów oraz na możliwie precyzyjnym (w praktyce zwykle: ilościowym) szacowaniu rozkładu występowania tych elementów i na głównie porównawczym wnioskowaniu, a zmierzającego przez poznanie zawartości przekazów do poznania innych elementów i uwarunkowań procesu komunikacyjnego”, lecz podał też jej nienaukową, najprostszą

definicję. Chodziło w tej technice o ukazanie, „kto, co, o czym i jak do kogo mówi/pisze”. Najnowszą z wielkich monografii naukowych Walerego Pisarka jest praca z 2002 roku zatytułowana *Polskie słowa sztandarowe i ich publiczność*, łącząca analizę językoznawczą, sytuującą się na nurcie tzw. językoznawstwa aksjologicznego z socjologią, a nawet w pewnym sensie – politologią. Jest to plon wieloletnich badań ankietowych, w ramach których grupy respondentów miały z listy słów (nazw wartości) wybierać te najbardziej przez siebie cenione i pożądane (*miranda*) i te najbardziej potępiane (*kondemnanda*). Wyniki tych wskazań zostały następnie poddane analizom w powiązaniu z danymi socjologicznymi oraz preferencjami czytelnictwami poszczególnych grup osób.

Oprócz tych sztandarowych monografii Profesor Walery Pisarek jest autorem wielu artykułów naukowych z zakresu językoznawstwa, praso- i medioznawstwa oraz nauki o komunikowaniu. Jeżeli chodzi o prace językoznawcze, zajmował się przede wszystkim badaniem funkcjonowania nazw wartości, perswazji w języku, nowomowy, lecz podejmował też inne tematy. Bardzo ważną rolę odegrał Jego artykuł z 1967 roku, *Pola wyrazowe i ich użyteczność w badaniach stylistycznych*, wprowadzający do polskiego dyskursu lingwistycznego kategorię pól semantycznych.

Kolejnym ważnym nurtem twórczości naukowej Walerego Pisarka są ujęcia o charakterze – w szerokim tego słowa znaczeniu – podręcznikowym, w których dokonuje On syntezy wiedzy zdobytej w wyniku lektur różnych autorów, także zagranicznych. Dzięki znajomości języków obcych, w tym zwłaszcza angielskiego, która przed pół wiekiem nie była tak powszechna jak dziś, mógł

Walery Pisarek stać się przekąźnikiem oraz popularyzatorem idei i treści naukowych upowszechnionych na Zachodzie, szczególnie za Wielką Wodą, gdzie praso- i medioznawstwo było już dużo bardziej rozwinięte, stosownie do poziomu rozwoju tamtejszych środków masowego komunikowania. Z bogatego dorobku twórczego Profesora należy wymienić przede wszystkim *Retorykę dziennikarską* z 1970 roku (wydaną po raz drugi w wersji zmienionej i rozszerzonej, pod tytułem *Nowa retoryka dziennikarska*, w 2002 roku), stanowiącą nie tylko krótki kurs efektywnego komunikowania, lecz także będącą skróconą gramatyką normatywną języka polskiego, następnie książkę *Prasa – nasz chleb powszedni* z 1978 roku, zawierającą zarys historii prasy, rozwoju gatunków prasowych, a nawet przewidywania rozwoju prasy w przyszłości, jak również *Słownik terminologii medialnej* z 2006 roku oraz *Wstęp do nauki o komunikowaniu* (2008), będący syntezą myśli komunikologicznej, polskiej i światowej.

Jednak Profesor Walery Pisarek znany jest przede wszystkim jako specjalista w zakresie kultury języka i – szerzej rzecz ujmując – polityki językowej. W tej roli wydaje się jednym z trzech najbardziej rozpoznawalnych współcześnie żyjących językoznawców, obok Jana Miodka i Jerzego Bralczyka. A jednak różni się od nich, nie jest bowiem tak ekspresywny jak pierwszy, ani tak ironiczny czy sarkastyczny jak drugi. Charakter wypowiedzi poprawnościowych (i nie tylko ich) Profesora Walerego Pisarka najlepiej, moim zdaniem, oddaje słowo *dowcip* w jego staropolskim znaczeniu, obejmującym z jednej strony ‘rozum’, czyli mądrość, z drugiej zaś ‘bystrość’, a więc inteligencję i umiejętność odpowiedniego wy-

słowienia oraz sprawnego działania. W rozmowie z mediami Profesor umie się więc posłużyć celnym bon motem, a czasem i zdecydowanym sformułowaniem, na długo zapadającym w pamięć. Na pytania dziennikarzy odpowiada ciekawie, przede wszystkim zaś Jego wypowiedzi i działania, zwłaszcza ostatnio, dowodzą, że nie zależy Mu li tylko na doraźnym poradnictwie poprawnościowym, lecz pragnie polepszenia stanu języka i jego statusu w ogóle.

Jako specjalista w zakresie poprawności zaczynał jeszcze w latach sześćdziesiątych XX wieku w OBP, kiedy to wspólnie z Marią Kniaginową wydał *Poradnik językowy. Podręcznik dla pracowników prasy, radia i telewizji*. Zajmował się oceną poprawnościową ówczesnych gazet i czasopism, publikował liczne artykuły poświęcone kwestiom normatywnym. W latach siedemdziesiątych występował – o czym już wspomniałem – z poradami językowymi w telewizji, a pod koniec „dekady sukcesu” wydał ogromnie wówczas popularny *Słownik języka niby-polskiego*, zawierający dowcipne komentarze do najczęstszych błędów językowych spotykanych w prasie i w polszczyźnie publicznej. Z nurtu kulturalnojęzykowego wyrasta też książeczka z 1985 roku *Słowa między ludźmi*, w której pojawiają się akcenty związane z lingwistyczną aksjologią i etyką słowa – tematyką wówczas, w okresie po wprowadzeniu stanu wojennego, szczególnie ważną. Absolutnym bestsellerem jest *Kieszonkowy słowniczek ortograficzny*, opublikowany pierwszy raz w latach siedemdziesiątych, potem zaś wielokrotnie wznawiany. Jego łączny nakład z pewnością przekroczył pół miliona egzemplarzy, ugruntowując sławę autora jako nauczyciela poprawnej polszczyzny dla kilku pokoleń Polaków. Chętnie i często Profesor uczestni-

czył i uczestniczył jako juror w konkursach z zakresu poprawności językowej, w tym od samego początku w radiowych dyktandach, które zainicjowane u schyłku lat osiemdziesiątych przez Radio Katowice, przetrwały do dziś i stały się wzorem dla niezliczonych konkursów ortograficznych, odbywających się w polskich gminach i powiatach. Na największe uznanie zasługują jednak Jego starania o nadanie trosce o język polski statusu sprawy wagi państwowej. To właśnie Walery Pisarek w 1995 roku wystąpił oficjalnie z inicjatywą powołania Rady Języka Polskiego i wszczęcia prac nad „Ustawą o języku polskim”. Jego diagnoza potrzeby podjęcia takich działań, wynikająca z obserwacji sytuacji językowej w Polsce, gdzie coraz większą rolę w publicznym komunikowaniu zaczęła odgrywać angielszczyzna, okazała się jakże słuszna, a opinie o jej celowości, o potrzebie uchwalenia ustawy o języku polskim, potwierdza dalszy rozwój wypadków i sytuacja, z jaką mamy do czynienia dziś. Radę Języka Polskiego powołano, Profesor Walery Pisarek został jej pierwszym przewodniczącym, a obecnie piastuje godność przewodniczącego honorowego. Udało się Profesorowi doprowadzić do uchwalenia „Ustawy o języku polskim”, która przynajmniej w pewnym stopniu zagwarantowała pozycję polszczyzny jako języka komunikowania się w obrocie prawnym i handlowym na terenie Polski. Także później występował w obronie tej pozycji, gdy protestował przeciw wprowadzaniu do obiegu nieprzetłumaczonych tekstów norm europejskich oraz przeciw naciskom na polskich naukowców, aby publikowali po angielsku.

Oprócz działalności badawczej Profesor Walery Pisarek znany jest też z aktywności w gremiach opiniodawczych i zarządzających

nauką. Przez wiele lat był przewodniczącym Komisji Prasoznawczej Polskiej Akademii Nauk, przewodniczącym Komisji Kultury Języka Komitetu Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk, Rady Upowszechniania Nauki Polskiej Akademii Nauk, Narodowej Rady Kultury. Pełnił funkcję przewodniczącego Zarządu Głównego Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego, był przez wiele lat redaktorem naczelnym czasopisma „Zeszyty Prasoznawcze”. Zaznaczył swoją obecność również na arenie międzynarodowej, ostatnio jako przedstawiciel Rady Języka Polskiego w EFNIL, organizacji zrzeszającej podobne instytucje różnych krajów europejskich. W latach siedemdziesiątych ubiegłego stulecia był członkiem zespołu UNESCO do Spraw Badań nad Komunikowaniem Masowym, był i pozostaje do dziś członkiem komitetów naukowych kilku pism. Gościnnie prowadził wykłady na uczelniach amerykańskich, duńskich, niemieckich i angielskich. Był recenzentem wielu przewodów doktorskich i habilitacyjnych.

Przechodząc do konkluzji, stwierdzić należy, że Profesor Walery Pisarek swoją dotychczasową pracą i działalnością społeczną wyjątkowo dobrze zasłużył się polskiej (i nie tylko) lingwistyce i – szerzej – humanistyce. W istocie stworzył nową dyscyplinę naukową, jaką jest prasoznawstwo o nachyleniu językoznawczym, w pierwszej kolejności poprawnościowym, w drugiej zaś – socjolingwistycznym, psycholingwistycznym. Dał podstawy językoznawczego opisu tytułów artykułów prasowych, analizy zawartości prasy, wiedzy o komunikowaniu, zarysował kształt nowej dyscypliny, tzn. politolingwistyki. Niestrudzenie popularyzował piękną i poprawną polszczyznę, zarówno wytykając błędy, pisząc porad-

niki i słowniki, jak też dając prawidłowe przykłady we własnych pracach naukowych i w tekstach publicystycznych. W nowej Polsce rozpoczął walkę o podniesienie statusu polszczyzny jako języka państwowego i narodowego. Stał się nauczycielem wielu pokoleń Polaków, nie tylko jako wykładowca akademicki, którą to rolę odgrywa z powodzeniem do dziś, lecz także jako autor znanych i cenionych podręczników, poradników i słowniczków. W ten sposób wpłynął w sposób istotny zarówno na rozwój polskiego językoznawstwa i dziedzin pokrewnych, jak i na stan społecznej świadomości językowej i świadomości normy językowej wśród Polaków. Można ocenić, że doskonale wypełnia On etos polskiej inteligencji, jaki był jej właściwy i jaki wyniósł z domu rodzinnego: służyć Polsce i społeczeństwu najlepiej jak można w danych warunkach zewnętrznych.

Inicjatywę Senatu Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach, aby nadać Profesorowi Waleremu Pisarkowi honorowy doktorat tej uczelni, uważam zatem za całkowicie uzasadnioną i w pełni ją popieram. Takim właśnie uczonym, łączącym w sobie wysokie kompetencje naukowe, zamiłowanie do swej pracy, która przynosi owoce dla całego narodu, należy się jak najwyższe uznanie i hołd. Dzięki takim postaciom Polska i polska kultura narodowa, której częścią jest nasz język ojczysty, pomyślnie przeszła przez burze dziejowe minionego stulecia i pokonuje problemy współczesności.

Kraków, 2 marca 2014 roku

prof. zw. dr hab. Piotr Żmigrodzki

Wniosek

do Rady Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu
Jana Kochanowskiego w Kielcach o nadanie Profesorowi
Waleremu Pisarkowi tytułu doktora honoris causa

Zwracamy się z prośbą o zaakceptowanie naszego wniosku o nadanie najwyższej godności akademickiej Profesorowi Waleremu Pisarkowi – wybitnemu językoznawcy, prasoznawcy, specjalście z zakresu komunikowania masowego, organizatorowi życia naukowego, nieustrudzonymu popularyzatorowi wiedzy, mistrzowi kilku pokoleń polonistów i dziennikarzy, człowiekowi o nieposzlakowanej opinii moralnej.

Profesor Walery Pisarek opublikował kilkanaście książek i ponad 400 artykułów w Polsce i poza jej granicami. Nawet te z nich, które powstały kilkadziesiąt lat temu, są dzisiaj często cytowane, ponieważ – mimo szybko zmieniającej się polszczyzny – nie straciły na aktualności metodologicznej i analitycznej, jak na przykład monografia *Poznać prasę po nagłówkach! Nagłówek wypowiedzi prasowej w oświeceniu lingwistycznym* (Kraków 1967). Jako badacz znający niemiecki, angielski i rosyjski biegle porusza się w światowej literaturze naukowej i publikuje w tych językach. Jego prace ukazały się również we wszystkich oficjalnych językach państw Unii Europejskiej. Wykładał w Danii i na Sorbonie.

Na podkreślenie zasługuje działalność popularyzatorska Profesora, która obejmuje nie tylko publikacje popularnonaukowe, pisane ze swadą i dowcipem, lecz także pogadanki językowe wygłaszane w latach siedemdziesiątych minionego stulecia w ramach telewizyjnego „Studia 2”, oraz przewodniczenie jury Ogólnopolskiego Konkursu Ortograficznego „Dyktando” przeprowadzane go od 1987 roku.

Profesor Walery Pisarek pełnił wiele funkcji. Był między innymi przewodniczącym Komisji Kultury Języka Polskiej Akademii Nauk, wiceprzewodniczącym i przewodniczącym Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego, pierwszym przewodniczącym Rady Języka Polskiego przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk (obecnie jest jej honorowym przewodniczącym), redaktorem naczelnym „Zeszytów Prasoznawczych”, kierownikiem Ośrodka Badań Prasoznawczych, przewodniczącym Sekcji Bibliograficznej Międzynarodowego Stowarzyszenia do Spraw Badań Komunikowania Masowego. Obecnie jest członkiem między innymi Komisji Prasoznawczej Oddziału Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Towarzystwa Językoznawczego, Prezydium Rady Upowszechniania Nauki przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk, Wspólnoty Badaczy Uniwersytetu w Wolverhampton (honorowym). Był inicjatorem uchwalenia „Ustawy o języku polskim”.

Szacunek i uznanie budzi postawa moralna Profesora Walerego Pisarka. Za działalność niepodległościową został aresztowany we wrześniu 1947 roku i skazany na pięć lat więzienia, objęła Go jednak amnestia. W listopadzie 1951 roku ponownie Go aresztowano za założenie konspiracyjnej organizacji nie-

podległościowej „Helena”. Studiował wówczas na trzecim roku polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Otrzymał wyrok sześciu lat więzienia i przebywał w Ośrodku Pracy Więźniów w Jaszowicach, w którym pracował jako górnik. Po ponad trzech latach został zwolniony w styczniu 1955 roku.

Profesor Walery Pisarek jest laureatem wielu nagród i wyróżnień. W 2011 roku, w którym przypadała osiemdziesiąta rocznica Jego urodzin, otrzymał tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Śląskiego.

Proponuje się, aby w procedurze opiniowania wzięli udział następujący profesorowie: Marek Ruskowski (IFP UJK) – promotor; Andrzej Markowski (UW, przewodniczący Rady Języka Polskiego) i Piotr Żmigrodzki (dyrektor IJP PAN, redaktor naczelny „Języka Polskiego”) – recenzenci.

Wniosek podpisali profesorowie:

Handk Ruskowski
Tomon Malcaed
Barbara Gresszuzuk
M. Pieniążko
Sławomir Marabini
Miel Ceban
St. Wierzb

Kielce, 29 listopada 2013 roku

Kielce, 29 listopada 2013 roku

Szanowny Pan
Prof. zw. dr hab. Walery Pisarek

Mielce Szanowny Panie Profesorze,

pragnę poinformować, że grono profesorów Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach złożyło na moje ręce wniosek w sprawie wszczęcia procedur o nadanie Panu Profesorowi tytułu doktora honoris causa naszej Uczelni.

Zwracam się zatem uprzejmie z prośbą o wyrażenie zgody na przyjęcie przez Pana Profesora tego honorowego tytułu. Zgoda Pana Profesora, a następnie nadanie tytułu będzie dla całej naszej społeczności akademickiej wielkim zaszczytem i wyróżnieniem.

*Zaszczycony propozycją
wyrażam zgodę*

4 grudnia 2013 r.

I wyrażeni pełnego recunku

Janusz Delfino

Wystąpienie

*Dziekana Wydziału Humanistycznego dr. hab. Janusza Detki, prof. UJK,
na posiedzeniu Rady Wydziału Humanistycznego 20 marca 2014 roku
z wnioskiem o nadanie Profesorowi Waleremu Pisarkowi tytułu doktora
honoris causa Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach*

Szanowny Panie Rektorze,

w imieniu wszystkich członków Rady Wydziału Humanistycznego, w tym zwłaszcza grona profesorów, z których inicjatywy nastąpiło wszczęcie przewodu doktorskiego, zwracam się z prośbą o zaakceptowanie wniosku w sprawie nadania w bieżącym roku akademickim Panu Profesorowi Waleremu Pisarkowi tytułu doktora honoris causa kieleckiego Uniwersytetu.

Profesor Walery Pisarek jest jednym z najwybitniejszych polskich językoznawców i prasoznawców, mistrzem kilku pokoleń polonistów i dziennikarzy, człowiekiem szczególnie zasłużonym dla nauki i kultury polskiej, niekwestionowanym autorytetem w dziedzinie żywej, pięknej i poprawnej polszczyzny, co zgodnie potwierdzają obaj recenzenci biorący udział w przewodzie: prof. zw. dr hab. Andrzej Markowski i prof. zw. dr hab. Piotr Źmigrodzki. W ich opiniach, przedstawionych na obecnym posiedzeniu Rady Wydziału Humanistycznego przez dyrektora Instytutu Filologii Polskiej dr. hab. Piotra Zbróga, prof. UJK, wysoka ocena imponującego dorobku naukowego Pana Profesora – dorobku,

trzeba dodać, o nieprzemijającej wartości – została wsparta pochwałami innych form aktywności Pana Profesora, przede wszystkim na polu popularyzacji wiedzy, poradnictwa językowego oraz działalności organizacyjnej. Profesor Walery Pisarek bowiem pełnił wiele ważnych funkcji: był między innymi pierwszym przewodniczącym Rady Języka Polskiego (obecnie piastuje godność jej przewodniczącego honorowego), przewodniczącym Komisji Kultury Języka Komitetu Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk, przewodniczącym Komisji Prasoznawczej Polskiej Akademii Nauk, wiceprzewodniczącym i przewodniczącym Zarządu Głównego Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego, dyrektorem Ośrodka Badań Prasoznawczych w Krakowie.

Przyjęcie godności doktora honoris causa przez Pana Profesora Walerego Pisarka będzie dla Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach oraz całej społeczności akademickiej prawdziwym zaszczytem i przywilejem.

DZIEKAN
Wydziału Humanistycznego

dr hab. Janusz Detka, prof. UJK

Wniosek

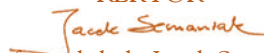
*Jego Magnificencji Rektora prof. zw. dr. hab. Jacka Semaniaka o nadanie
Profesorowi Waleremu Pisarkowi tytułu doktora honoris causa
Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach, zgłoszony na posiedzeniu
Senatu odbytym 24 kwietnia 2014 roku*

Mam zaszczyt wnieść pod obrady Wysokiego Senatu wniosek o nadanie tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach wybitnemu uczonemu i humaniście Profesorowi Waleremu Pisarkowi.

Jest On jednym z najwybitniejszych polskich językoznawców i prasoznawców, szczególnie zasłużonym dla rozwoju nauki i kultury polskiej. Jego dorobek naukowy obejmuje liczne wybitne publikacje na temat języka polskiego, komunikacji masowej oraz teorii informacji. Należą do nich między innymi: *Kultura języka ojczystego* (1966), *Retoryka dziennikarska* (1970), *Wstęp do nauki o komunikowaniu* (2008).

Pan Profesor jest niekwestionowanym autorytetem oraz wychowawcą wielu pokoleń dziennikarzy i polonistów. Po raz kolejny w dziejach naszego Uniwersytetu nadajemy tytuł doktora honoris causa człowiekowi wybitnemu, w uznaniu Jego wyjątkowej działalności o uniwersalnym i humanistycznym przesłaniu.

REKTOR

prof. zw. dr hab. Jacek Semaniak

Wydawnictwo
Uniwersytetu Jana Kochanowskiego
Kielce 2014

Uniwersytet
Jana Kochanowskiego
w Kielcach